

[Jens Thomsen.]

betale sin Forsikringspræmie, som jo paa Grund af Sygdommens store Omfang maa betales bagud. Men det vilde dog være urimeligt, om de fattige Forsikringstagere ogsaa skulde faa Tab, fordi en af Forsikringstagerne er mere velhavende, end de selv er.

Der skete imidlertid dette, at Landbrugsministeren nedsatte Indtægtsgrænsen betydeligt under det Beløb, som han havde foreslaaet over for Udvalget, og nu har man afslaet at udbetale Forsikringerne deres Part, naar de enkelte Forsikringstagere ikke personlig kan faa Statens Tilskud. Dette maa bero paa, at Ministeren har glemt den Aftale med Underudvalget, der blev truffet i Ministerværelset. Jeg haaber imidlertid, at Ministeren vil indse det urimelige i, at ubemidlede Forsikringstagere skal straffes, fordi en af deres Kolleger er mere velhavende, end de selv er, og at Ministeren derfor vil foranledige, at disse Forsikringer faar Statens Tilskud udbetalt — de har efter min Mening et absolut berettiget Krav herpaa.

Mund- og Klovesygen kom jo ikke over Danmark som en Tyy om Natten, den rasede i lang Tid i Frankrig og i Tyskland, og saafremt den skæbnsvangre Forsinkelse af Forsøgene med Vaccinen var undgaaet, saa havde der været god Tid til at fremstille den nødvendige Vaccine. Landbrugsministeren har Medansvaret for Forsinkelsen, og derfor burde Staten, som sagt, have betalt ca. Halvdelen af Landbrugets Tab, der vel var paa ca. 100 Mill. Kr. Men Landbrugsministeren vilde ikke støtte de Krav, da mit Parti fremsatte det. Ministerens Stilling til dette Spørgsmaal fandt jeg meget beklagelig, men dobbelt uforstaaeligt er det dog, naar Ministeren nu vil forsøge at undrage de gensidige Forsikringer de Bidrag fra Staten, som de har Krav paa. Fra flere Forsikringer har jeg faaet Anmodning om at gøre noget, for at de kan faa deres Penge. Jeg antager ikke, det drejer sig om ret store Beløb for Staten, men Epizootien blev en Katastrofe for de gensidige Forsikringer, og forskellige af dem er endnu ikke færdige med at opkræve Bidrag til Dækning af de store Tab, de led. Derfor vil jeg saa indtrængende, som jeg kan, henstille til den højtærede Landbrugsminister, at de faar disse Penge.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Den ærede Forepørgger udtalte, at han ikke var tilfreds med det Svar, jeg har givet. Det ærede Medlem har ikke rejst

nogen Kritik over for selve Spørgsmaalet om Igangsettelsen her i Efteraaret af Vaccineproduktionen. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at det ærede Medlem er enig med mig i, at vi satte ny Produktion i Gang rettidigt. Jeg har heller ikke hørt det ærede Medlem kritisere, at Produktionen ikke er sat i Gang i det Omfang, som er nødvendigt. Men det, som det ærede Medlem ikke er tilfreds med; er dette, at Produktionen af Virus, som paa Serumintitutet bliver behandlet saaledes, at den kan sælges som Vaccine, er mislykkedes, det er det, han kritiserer. Alle er naturligvis enige i, at det er i højeste Grad beklageligt, at det ikke er lykkedes at faa den frem i fuldgod Stand, og jeg tør tilføje, at ingen selvfølgelig er berørt saa pinligt deraf, ingen er saa utilfreds dermed eller saa kedet deraf som netop de Folk, der arbejder med denne Sag.

Det er en Selvfølge, at naar Folk gaar ind i et saadant Arbejde — og det er jo ikke Folk, der ikke er vant til at have med den Slags Ting at gøre —, saa gør de det med det Formaal at faa det bedst mulige Resultat ud deraf. Derfor synes jeg ikke, det er rigtigt af det ærede Medlem at bruge en Udtalelse som: Vi maa have opklaret, hvor Ansvaret ligger. For hvad er det for et Ansvar? Tror det ærede Medlem, at nogen i denne Sag, nogen, som har haft med dette Arbejde at gøre, det være sig paa Lindholm eller paa Serumintitutet, ikke har gjort, hvad han mente det var rigtigt at gøre? Det forekommer mig, at det er en Insinuation at fremstille Sagen paa denne Maade, en Insinuation, som man ikke burde fremsætte.

Det er givet, at de Mennesker har gjort, hvad de mente var det rigtige. At Arbejdet for en betydelig Mængde Vaccines Vedkommende er mislykkedes, er en Kendsgerning, men man kan sikkert ikke med nogen som helst Ret staa op og sige, at der er nogen, der har Ansvar herfor. Hvem kan overhovedet tænke sig, at man kan garantere imod disse Uheld, naar man paa andre Omraader ved Vaccinefremstillinger, som er meget ældre end denne, ogsaa kan have Uheld? Man maa i dette videnskabelige Arbejde altid regne med, at intet er helt sikkert, man maa altid regne med, at der kan indtræffe Uheld. Man staar nødvendigvis her, ved Begyndelsen af Arbejdet med denne Vaccinefremstilling, meget usikkert, idet der er mange Ting med Hensyn til denne smitsomme Sygdom, som man slet ikke kender.

Jeg vil dog egentlig mene, at det var mere berettiget, om man kritiserede, at